

16 sierpnia
niedziela, godz. 20.00
Kościół św. Barbary, Plac Mariacki

KRÓLEWSCY RORANTYŚCI

**Adrian Domarecki, Piotr Piwko,
Błażej Wiliński, Piotr Windak,
Paweł Popowicz, Maciej Michalik,
Marcin Wróbel, Wojciech Dyląg**

ANNA WIKTORIA SWOBODA

lutnia

STANISŁAW GAŁOŃSKI

dyrygent

Anonim

(II poł. XIII w.)
BOGURODZICA

Anonim

(z „Thesaurus Harmonicus”, 1603)
FANTASIA INCERTI AUTHORIS

Marcin Paligon

(XVI/XVII w.)
RORATE CAELI

Wojciech Długoraj

(1558 – po 1619)
FANTASIA

Tomasz Szadek

(ur. 1550 (?) – 1612)
VULTUM TUUM

Jakub Polak (Jacob Reys, Jacques Polonois)

(ok. 1545 – ok. 1605)
COURANTE

Bartłomiej Pękiel

(zm. ok. 1670)
AVE MARIA

Charles Bocquet

(ok. 1570 – przed 1615)
PRAELUDIO

Krzysztof Borek

(zm. 1573)
AGNUS DEI

Jakub Polak

PRAELUDIO

Grzegorz Gerwazy Gorczycki

(ok. 1665/67–1734)
SEPULTO DOMINO

Diomedes Cato

(1555–1628)
FAVORITO

Wincenty z Kielczy

(ok. 1200 – ok. 1261)
GAUDE MATER POLONIA

opr. Teofil Klonowski

Królewscy Rorantyści to męski zespół wokalny, założony i prowadzony przez Stanisława Gałońskiego, poświęcający się kulturowaniu spuścizny muzycznej historycznego zespołu działającego przy królewskiej katedrze na Wawelu w Krakowie przez ponad 300 lat. Królewska Kapela Rorantystów (Capella Regia Rorantistarum) została powołana aktem fundacyjnym przez światłego władcę i mecena sztuki, króla Zygmunta I Starego, w 1540 roku. Skupiała śpiewaków będących zarazem wybitnymi kompozytorami. Ich twórczość, zachowaną w Archiwum Katedralnym, od kilkudziesięciu lat uprawia współczesny zespół Królewskich Rorantystów. Królewscy Rorantyści występowali w wielu krajach Europy, w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Dokonali nagrań płytowych, radiowych i telewizyjnych. Królewscy Rorantyści wykonują przede wszystkim historyczne utwory roranckie, ale mają również w repertuarze dzieła o charakterze okazjonalnym i świeckim – kolędy, pieśni patriotyczne, romantyczne i inne.

Anna Wiktorja Swoboda ukończyła z wyróżnieniem klasę lutni w Akademii Muzycznej w Krakowie pod kierunkiem Jerzego Żaka oraz w Hochschule für Musik Trossingen (Niemcy) pod kierunkiem Rolfa Lislewanda. Szczególnym zamiłowaniem darzy muzykę solową XVII i XVIII wieku na lutnię barokową oraz muzykę kameralną z użyciem teorby i gitary barokowej jako instrumentów *continuo*. Jest także absolwentką Wydziału Komparatystyki Literackiej w Instytucie Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. Swoją grę doskonaliła, uczestnicząc wielokrotnie w kursach mistrzowskich prowadzonych przez Hopkinsona Smitha, Jacoba Lindberga, Joachima Helda, Jürgena Hübschera, Evangelinę Mascardi oraz Antona Birulę. Stypendystka Baden-Württemberg-Stipendium oraz Die Vössing-Stiftung. Realizując *basso continuo*, współpracowała z solistami i zespołami zarówno w kraju, jak i za granicą, a także z teatrami operowymi w Stuttgarcie (Wilhelma Theater), Pforzheim i Krakowie oraz z Danmarks Radio Orkestret, Hochschule der Künste Bern i Hochschule für Musik u. Theater Leipzig. Brała udział w premierowym wykonaniu i nagraniu oratorium *Golia abbattuto* A. Melaniego (dyr. J. Żak), w nagraniu ścieżki dźwiękowej do sztuki *Szkoła żon* dla Teatru Telewizji (muz. A. Konarski, reż. J. Stuhr) oraz cyklu M. Stachowskiego *Amoretti* (1982), a także w rejestracji audiowizualnej utworów z tabulatur krzeszowskich. Jest jednym z redaktorów w międzynarodowym projekcie Le Luth Doré. Prowadzi klasy Lutni i Dawnych Instrumentów Szarpanych w SM II st. im. B. Rutkowskiego w Krakowie oraz w Akademii Muzycznej w Katowicach.

Stanisław Gałoński urodził się w Kresach Wschodnich we wsi Ostrowczyk koło Trembowli (obecnie Ukraina). Już w wieku 12 lat pracował jako organista i prowadził chór kościelny. Po II wojnie światowej znalazł się w Krakowie, gdzie po studiach u wybitnych polskich dyrygentów: Witolda Krzemińskiego i Bohdana Wodiczki w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej otrzymał dyplom dyrygenta. Równoległe był studentem muzykologii na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po ukończeniu studiów został zatrudniony w Filharmonii, a następnie w Operze Krakowskiej.

Jest prekursorem w dziedzinie wykonawstwa dawnej muzyki w Polsce. W 1960 roku założył Capellę Bydgosiensis, pierwszą orkiestrę kameralną grającą na historycznych instrumentach, a w 1970 – Capellę Cracoviensis (orkiestra kameralna, Madrygaliści, Rorantyści) wykonującą muzykę różnych epok. Był jej dyrektorem do 2008 roku.

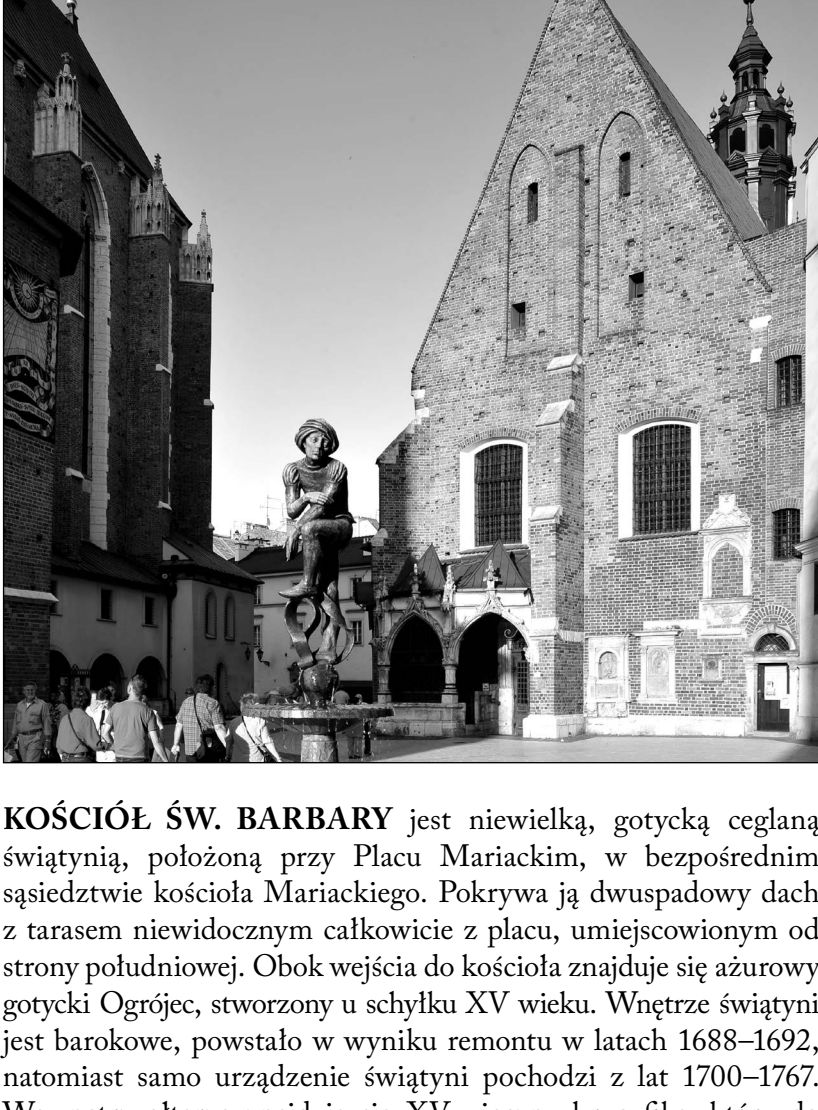
Stanisław Gałoński jest animatorem życia muzycznego. Stworzył i przez 12 lat prowadził Starosądecki Festiwal Muzyki Artystycznego Międzynarodowego Festiwalu „Muzyka w Starym Krakowie”, którego jest założycielem.

Ma w swym życiorysie również działalność pedagogiczną. Obok muzyki dawnych epok, wykonuje muzykę współczesną, lansując szczególnie utwory polskich kompozytorów. Wielu z nich dedykowało mu swoje dzieła.

Stanisław Gałoński koncertował w większości krajów Europy (również w Watykanie, dla Ojca Św. Jana Pawła II i Kurii Rzymskiej), wielokrotnie w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Japonii, Chinach i Korei Południowej. Dokonał licznych nagrań radiowych, płytowych, filmowych i telewizyjnych, w tym pomnikowej rejestracji wszystkich dzieł Mikołaja Zielenieckiego (*Offertoria* i *Communiones*) na 7 CD, które otrzymało trzy nominacje i dwie nagrody Fryderyk, nominację do nagrody Koryfeusz Muzyki Polskiej oraz trzy nagrody Grand Prix International Orphée d’Or od Académie du Disque Lyrique w Paryżu.

Stanisław Gałoński zainicjował w 1991 roku powołanie Fundacji Capella Cracoviensis, której celem jest budowa sali koncertowej dla Krakowa i działalność na rzecz promocji kultury muzycznej Krakowa. Przy Fundacji założył zespoły Collegium Zieleniecki i Królewscy Rorantyści.

Odnaczenia: Nagroda Wydziału Kultury i Sztuki Miasta Krakowa, Nagroda Miasta Krakowa, Nagroda im. Brata Alberta, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Zasłużony Działacz Kultury, Złota Odznaka m. Krakowa, Złota Odznaka „Za zasługi dla Województwa Nowosądeckiego”. Jest również odznaczony orderem Ministra Kultury Gloria Artis, orderem papieskim Pro Ecclesia et Pontifice, nadanym przez Jana Pawła II za zasługi w dziedzinie muzyki kościelnej, oraz medalem Cracoviae Merenti za zasługi dla życia muzycznego Krakowa. Jest Honorowym Obywatel Miasta Stary Sącz.

KOŚCIÓŁ ŚW. BARBARY jest niewielką, gotycką ceglana świątynią, położoną przy Placu Mariackim, w bezpośrednim sąsiedztwie kościoła Mariackiego. Pokrywa ją dwuspadowy dach z tarasem niewidocznym całkowicie z placu, umiejscowiony od strony południowej. Obok wejścia do kościoła znajduje się ażurowy gotycki Ogrójec, stworzony u schyłku XV wieku. Wnętrze świątyni jest barokowe, powstało w wyniku remontu w latach 1688–1692, natomiast samo urządzenie świątyni pochodzi z lat 1700–1767. Wewnątrz ołtarza znajduje się XV-wieczny krucyfik, który do 1583 roku stał na cokole na środku kościoła.

Powstanie kościoła św. Barbary wiąże się z osobą Mikołaja Wierzyńska, który w 1338 roku ufundował w tym miejscu kaplicę. Prawdopodobnie była to kaplica cmentarna, jako że na terenie obecnego placu Mariackiego do końca XVIII w. znajdował się cmentarz. Budowlę powiększono pod koniec XIV w., a w roku 1687 kościół został przebudowany przez jezuickiego architekta – Stanisława Solskiego, który dodał od wschodniej strony absydę, podwyższył wnętrze i wykonał nowe, kolebkowe sklepienia. Od roku 1583 do czasu kasaty zakonu w 1777 roku kościół należał do jezuitów, potem przejęła go Kongregacja Kupiecka, a wreszcie – zakon bożogrobców. Po śmierci ostatniego zakonnika tej reguły kościół św. Barbary z powrotem przejęli jezuiti.